

var forskjellig fra Stabsfergeantens og fra Sergeantens. Jeg vil overhovedet tillade mig at tilspøge, saavel med Hensyn til Mindretallets Forslag under Nr. 24 som med Hensyn til dets Forslag under Nr. 25, at det forekommer mig at være en meget uheldig Affattelse, naar der siges baade om Officeers- og om Underofficeersklasserne, at hver Klasse har 3 Lønningsgrader; thi med disse have vi i dette Dieblif slet Intet at gjøre. Lønningsgraderne komme vi til paa et andet Sted, nemlig ved Lønningsloven, og jeg troer at kunne meddele som det foreløbige Resultat af Udvalgets Forhandlinger om denne Lov, at det med Hensyn til Underofficeersklassen agter at foreslaae 6 Lønningsgrader, nemlig 2 for hver af Tjenestegraderne. Dette Spørgsmaal have vi imidlertid slet ikke endnu havt for til Drøftelse her, og det kan maaskee være rigtigt at sætte 3 Lønningsgrader; men jeg antager, at det ærede Things Medlemmer dog gjerne vilde overveie, om ikke Udvalgets Tanke kunde være at foretrække. Vedtager man imidlertid nu her iforveien enten for Officernes eller for Underofficernes Vedkommende, at der skal være 3 Lønningsgrader for hver Klasse, har man afstaaet sig den hele Drøftelse af, hvormange Lønningsgrader der skal være, og jeg troer derfor ikke, det kan anbefales at vedtage dette Udnæringsforslag.

Winther: Den første af de Banskeligheder, den ærede Ordfører omtalte, finder i Virkeligheden ikke Sted; thi i det, der bliver staaende af Paragraphen, og navnlig i dens sidste Stykke, er der reserveret Krigsbestyrelsen Ret til at indrette saamange Tjenestestillinger, den vil, samt at give dem, hvilke Navne den vil. Med den anden Banskelighed derimod, som angik Lønningsgraderne, er det en anden Sag; i den Henseende kan man have sin Mening om, hvad der er hensigtsmæssigt eller ikke. Dette har jeg villet tillade mig at fremføre, forinden den ærede Minister igjen svarer.

Wille: Jeg veed nok, at den ærede Ordfører har en Faible for Generalstitlen, og det Hele er ogsaa en Opfindelse af ham. Naar han httrede, at man maatte give Enhver det rette Navn, beklager jeg, at den ærede Krigsminister altsaa ikke har kunnet udfinde det rette Navn paa Brigadecheferne, idet han har kaldt dem Oberster, hvilket jeg forøvrigt finder er fuldkommen rigtigt; der staaer intetsteds skrevet, at det ikke skulde være det. Embedsstillingen vil den ærede Ordfører naturligtviis ikke anskaffe, men det er kun Titlen, hvorom det gjælder, og det hele Raisonnement, at Forslaget ikke forhøier Udgiften, troer jeg ikke har Meget at betyde. Jeg har allerede uvilket Grundene derfor, og den ærede Ordfører har ikke gjendrevet dem, men han har kun holdt sig til, at man ikke ved Forslaget forhøiede Lønningerne. En Forhøielse skeer vel ikke i Diebliffet, men den vil ganske vist komme; naar man giver Manden en høiere Rang eller Titel, vil han snart gjøre gjældende, at han ifølge sin høiere Rang og Titel behøver Mere at leve af, og altsaa maa han have en høiere Lønning; det er uundgaaeligt. Den ærede Ordfører vil dernæst have Antallet af Generaler forøget fra 7 til 12, men det forekommer mig rigtignok, at vi under vore tarvelige, smaa Forhold kunde lade os nøie med et mindre Antal; det er ikke i Antallet af Generaler, at vi skulle søge vor Hæder og Styrke. — Med Hensyn til Aldersgrænsen httrede den ærede Ordfører, at han havde gennemgaaet Affedigelserne i Søstaten siden Lønningsloven af 1856, og at han havde fundet, at kun Een var affediget, der havde været over den Alder, som vilde blive Maximumsalderen for Tjenstbøgtighed, men naar det er Tilfældet, naar man har truffet det saa rigtigt, hvorfor er det da nødvendigt at fastholde Aldersgrænsen? Det kan og skal ikke nægtes, at det ofte kan indtræffe, at en Mand's Alder ikke med Nødvendighed medfører Uttraa for ham til at affediges, men at baade han selv kan føle Lyft og Drift